04/07/2023

Μετά από 110 χρόνια η Ιερά Εικόνα του Αγίου Χαραλάμπους επέστρεψε στη Μαρώνεια Ροδόπης από τον Πειραιά

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Μαρωνείας και Κομοτηνής

image not found or type unknown

Ιστορικές στιγμές έζησε ο ακριτικός κλήρος και λαός της Ροδόπης και ευρύτερα της Θράκης, καθώς μετά από 110 χρόνια η Ιερά Εικόνα του Αγίου Ιερομάρτυρος Χαραλάμπους επέστρεψε από τον Πειραιά στη Μαρώνεια, την ιστορική καθέδρα της Ιεράς Μητροπόλεως Μαρωνείας και Κομοτηνής.

Την Ιερά Εικόνα κόμισε στη **Μαρώνεια** ο **Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Πειραιώς κ. Σεραφείμ** με τις ευλογίες του **Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτη Μαρωνείας και Κομοτηνής κ. Παντελεήμονος** και ενώ είχε προηγηθεί παρέμβαση του **πρώην Πρόεδρου της Δημοκρατίας κ. Προκόπη Παυλόπουλου**, μετά από σχετικό αίτημα του **Δημάρχου Μαρωνείας – Σαπών κ. Ντίνου Χαριτόπουλου**.

Υπενθυμίζεται ότι η **Ιερά Εικόνα του Αγίου Προστάτου και Πολιούχου της Μαρωνείας** είχε μεταφερθεί στο πρώτο λιμάνι της χώρας από Μαρωνίτες, που αναγκάστηκαν να εγκαταλείψουν τις εστίες τους στις 6 Αυγούστου 1913 λόγω της Βουλγαρικής κατοχής, όταν τους παρέλαβε το **αντιτορπιλικό «Αβέρωφ»** και την μετέφεραν στον **Ιερό Ναό της Αγίας Τριάδος Πειραιά**.

Το απόγευμα της Τρίτης 4 Ιουλίου 2023 ο **Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Πειραιώς κ. Σεραφείμ** κατέφθασε στο λιμάνι του **Αγίου Χαραλάμπους** κομίζοντας την Ιερά Εικόνα.

Ακολούθησε η επίσημη υποδοχή στην κεντρική πλατεία της **Μαρωνείας** από τον **Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Μαρωνείας και Κομοτηνής κ. Παντελεήμονα** παρουσία πλήθους στρατιωτικών και πολιτικών αρχών, εκπροσώπων τοπικών φορέων και συλλόγων, κλήρου και λαού από όλη τη **Ροδόπη**.

Στη συνέχεια ακολούθησε η λιτανεία της Ιεράς Εικόνας η οποία κατέληξε στον Ιερό Ναό Κοιμήσεως της Θεοτόκου, όπου τελέστηκε η επίσημη Δοξολογία.

Στις λατρευτικές Συνάξεις συμμετείχαν επίσης ο **Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ξάνθης και Περιθεωρίου κ. Παντε-λεήμων, ως εκπροσώπου της Αυτού Θειοτάτης Παναγιότητος, του Οικουμενικού Πατριάρχου κ. κ. Βαρθολομαίου, και ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Αλεξανδρουπόλεως κ. Άνθιμος, ως εκπροσώπου του Μακαριωτάτου Αρχιεπισκόπου Αθηνών και πάσης Ελλάδος κ.κ. Ιερωνύμου**.

Αργότερα το βράδυ πραγματοποιήθηκε μουσική εκδήλωση στην πλατεία Μαρωνείας.

Image not found or type unknown

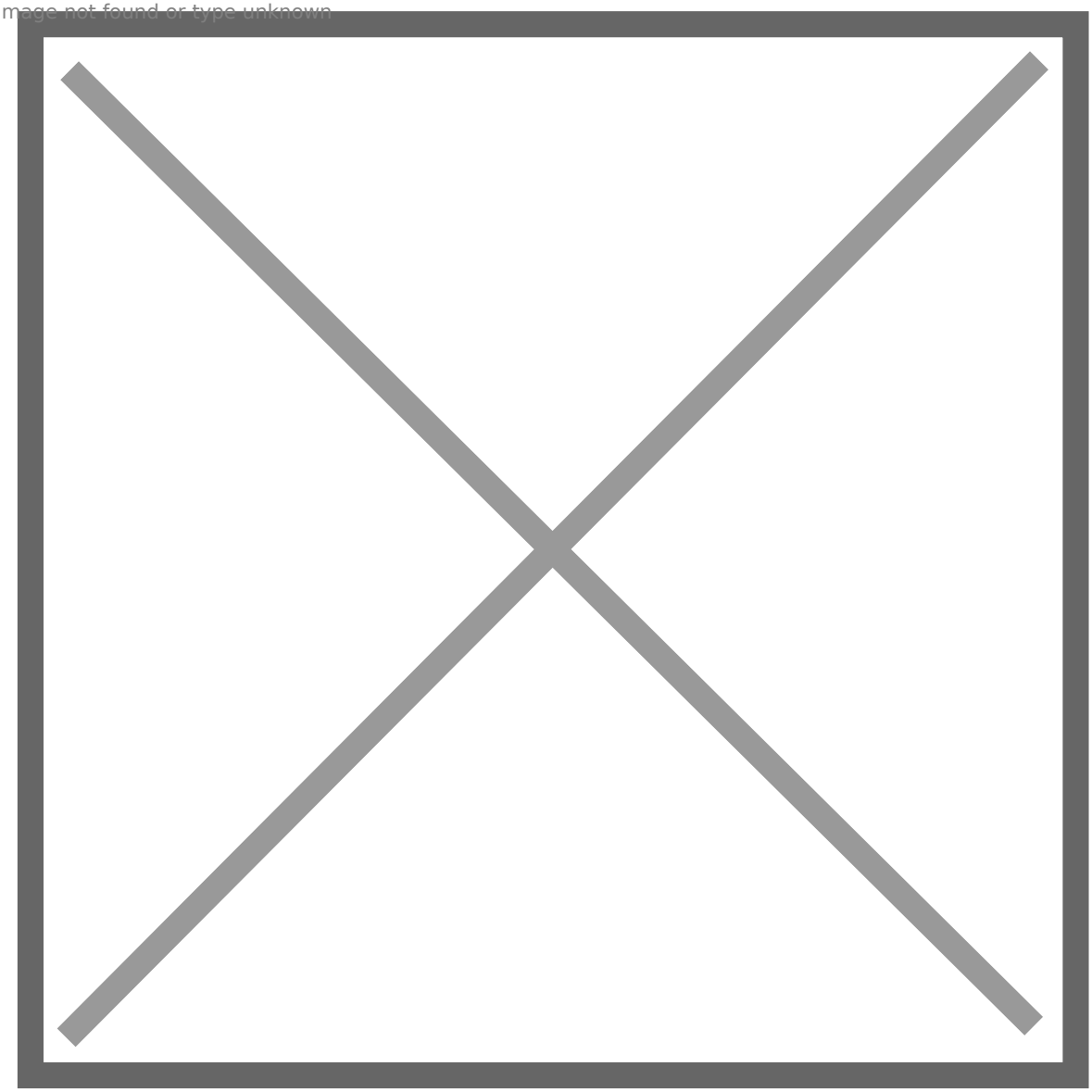

(Φωτογραφία: xronos.gr)

(Φωτογραφία: xronos.gr)

(Φωτογραφία: xronos.gr)

Περισσότερες φωτογραφίες στο άλμπουμ:

ΑΝΑΛΥΤΙΚΑ Η ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΜΑΡΩΝΕΙΑΣ ΚΑΙ ΚΟΜΟΤΗΝΗΣ κ. ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΟΝΟΣ ΕΠΙ ΤΗ ΥΠΟΔΟΧΗ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΕΙΚΟΝΟΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ ΣΤΗ ΜΑΡΩΝΕΙΑ:

Ἐμπλεη εὐγνωμοσύνης εἶναι ἡ ψυχὴ μας κάθε φορά που ἀξιωνόμαστε νά ὑποδεχθοῦμε στή Μητρόπολή μας σεβάσματα τῆς πίστης μας, ποὺ συγκαταβάσει θείᾳ ἔρχονται νά ἐπιδαψιλεύσουν εὐλογία καὶ χάρη. Ἡ σημερινὴ ὅμως ἔλευση τῆς εἰκόνας τοῦ Ἁγίου Χαραλάμπους εἶναι ἕνα ἀπρόσμενα ἀκριβὸ δῶρο, μὲ βαθὺ συμβολισμὸ καὶ δυνατὸ ἀντίκτυπο στίς ψυχὲς ὅλων. Ἐπιστρέφει σήμερα ὕστερα ἀπὸ 110 χρόνια ἀπουσίας ἕνα ἱερὸ κειμήλιο τῶν Μαρωνιτῶν. Ἐπαναπατρίζεται ἡ ἐφέστια εἰκόνα τοῦ προστάτη ἁγίου τους, που τοὺς συνόδευσε στίς ἱστορικὲς τους περιπέτειες καὶ ἦταν πάντα παρὼν στή βιοτὴ τους.

Εἶναι, ἄλλωστε, πατροπαράδοτη ἡ εὐλάβεια τῶν Μαρωνιτῶν πρὸς τὸν Ἅγιο Χαράλαμπο, καθὼς οἱ πρόγονοί τους ἤδη στά 1866 ἔχτισαν τὸ ἀπέριττο ἐκκλησάκι πρὸς τιμὴν του καὶ ἔδωσαν τὸ ὄνομά του στόν οἰκισμὸ καὶ στό πανάρχαιο τοῦτο λιμάνι. Κι ἐκεῖνος ἔγινε ἀπὸ τότε ὑπερασπιστὴς τῆς ζωῆς τους, φρουρὸς τοῦ τόπου τους, βιγλάτορας τοῦ θρακικοῦ πελάγους.

Τὰ χρόνια που ἀκολούθησαν ἦταν κρίσιμα καὶ οἱ θύελλες τῆς ἱστορίας δέν ἄργησαν

νά ταράξουν τὴ γαλήνη τῆς περιοχῆς. Ἐνῶ εἶχαν λήξει οἱ βαλκανικοὶ πόλεμοι καὶ ὅλα ἔδειχναν ὅτι ἡ Δυτικὴ Θράκη εἶχε ἀπαλλαγεῖ ἀπὸ τὴν κυριαρχία τῶν Βουλγάρων, μὲ τὴ Συνθήκη τοῦ Βουκουρεστίου τὸν Ἰούλιο τοῦ 1913 οἱ Μεγάλες Δυνάμεις τὴν παραχωροῦν καὶ πάλι στή Βουλγαρία.

Οἱ κάτοικοι ἀρχίζουν να ἐγκαταλείπουν κατὰ χιλιάδες τίς ἑστίες τους. Ἦταν μία ὀδυνηρὴ ἔξοδος που ἐντυπώθηκε βαθιὰ στή συλλογικὴ μνήμη τῶν Θρακιωτῶν. «Τοιοῦτος ἐξερράγη διωγμός, ὥστε νά μὴ μείνωσιν ἐν μὲν Γκιουμουλτζίνῃ περισσότεροι τῶν τεσσαράκοντα Ἑλλήνων, ἀναχωρούντων καὶ τούτων ὁσονούπω, μετὰ τὴν ἐκκαθάρισιν λογαριασμῶν καὶ περιουσιῶν, ἐν δὲ Μαρωνείᾳ, Μάκρῃ καὶ Χαρκᾷ σχεδὸν οὐδείς», πληροφορούμαστε ἀπὸ ἐκκλησιαστικὸ ἔντυπο τῆς ἐποχῆς.

Ἡ βιασύνη που ἔδειξαν οἱ Μαρωνίτες στό φευγιὸ τους ἦταν ἀπόλυτα δικαιολογημένη. «Ἤξεραν πως, ἂν οἱ Βούλγαροι ξεκινοῦσαν μία ἐθνοκάθαρση στή Θράκη», ὅπως σημειώνουν οἱ ἱστορικοί, «θὰ ἄρχιζαν πρῶτα ἀπὸ τὴν Μαρώνεια, που ἀποτελοῦσε μέρος τοῦ ὀνείρου τους γιά ἔξοδο πρὸς τὴν θάλασσα». Μὲ αὐτὰ ἀκριβῶς τὰ γεγονότα συνδέεται ἡ ἀπομάκρυνση τῆς ἐφεστίας εἰκόνας.

Ἦταν 6 Αὐγούστου τοῦ 1913.

Τὸ θρυλικὸ θωρηκτὸ «Ἀβέρωφ», ἕνα ἀπὸ τὰ τέσσερα θωρηκτὰ στόν στόλο τοῦ Αἰγαίου, βρίσκεται ἀγκυροβολημένο στά θρακικὰ νερά. Οἱ Μαρωνίτες, ὄντας εὔποροι τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, εἶχαν συνεισφέρει γενναιόδωρα γιά τὴν ἀγορὰ του. Καὶ τώρα ὁ κυβερνήτης ἀνταποδίδει τὴν εὐεργεσία: θεωρεῖ ὑποχρέωσή του νά πλεύσει πρὸς τὰ ἀνοιχτὰ τῆς Μαρώνειας καὶ μὲ βάρκες νά ἐπιβιβάσει τοὺς κατοίκους, γιά νά τοὺς σώσει ἀπὸ τὸν βουλγαρικὸ στρατό.

Εἶναι πικρὸ τὸ ταξίδι τῆς προσφυγιᾶς κι ἀβέβαιο τὸ μέλλον τους. Γι’ αὐτὸ δέν φεύγουν χωρὶς νά πάρουν μαζὶ τους τὸν ἅγιό τους. Μεταφέρουν εὐλαβικὰ τὴν παλαιὰ κέδρινη εἰκόνα του καὶ ἐπιβιβάζονται στό θωρηκτό.

Πρὶν τὴν ἀναχώρηση, μία σειρὰ ἀπὸ θαυμαστὰ γεγονότα ἐνίσχυσε τὴν πίστη τῶν κατατρεγμένων Μαρωνιτῶν καὶ τόνωσε τὸ ἠθικὸ τους, σύμφωνα μὲ διηγήσεις που μᾶς ἔχουν παραδοθεῖ. Ὅταν ὁ ἱερέας τοῦ πλοίου πῆγε νά προσευχηθεῖ στόν ἅγιο, διαπίστωσε ὅτι ἡ εἰκόνα ἔλειπε. Ὁ κυβερνήτης συγκέντρωσε στό κατάστρωμα ἐπιβάτες καὶ ναῦτες καὶ παρακάλεσε, ἂν κάποιος ἔχει πάρει τὴν εἰκόνα, νά τὸ ὁμολογήσει. Ὅμως κανεὶς τους δέν τὴν εἶχε πάρει. Κάτι ἄλλο εἶχε συμβεῖ. Ὁ ἱερέας θείᾳ ἐπινεύσει ἐπέστρεψε στήν ἐκκλησίᾳ καί, ὦ τοῦ θαύματος, εἶδε τὴν εἰκόνα στή θέση της !

Τὴν μετέφερε μὲ συγκίνηση καὶ πάλι στό πλοῖο. Τὸ ἴδιο ἐπαναλήφθηκε καὶ τὴν ἑπόμενη μέρα, καὶ ἔτσι ξαναγύρισε μὲ συνοδεία ναυτῶν στό ναῦδριο, γιά νά βεβαιωθοῦν ὅλοι γιά τὸ θαῦμα. Πράγματι, βρήκαν τὴν εἰκόνα καὶ πάλι στή θέση

της! Προσευχήθηκε συντετριμμένος, ἔβαλε μετάνοια καὶ ἄπλωσε τὰ χέρια του σεβαστικὰ πρὸς τὴν εἰκόνα. Ἐκείνη τή στιγμή ἦρθε ἡ ἀπάντηση ἐξ οὐρανοῦ μὲ ἕναν τρομερὸ θόρυβο, σὰν νά γκρεμιζόταν ἡ σκεπή τῆς ἐκκλησίας. Ἦταν πλέον φανερὸ ὅτι ὁ Ἅγιος Χαράλαμπος θὰ ἔφευγε, ἀλλὰ δὲ θὰ ἐγκατέλειπε τοὺς Μαρωνίτες καὶ τή Μαρώνεια.

Ὁ ἀπόπλους τοῦ θωρηκτοῦ εἶχε πλέον τὴν εὐλογία τοῦ ἁγίου καὶ οἱ ψυχὲς τῶν ἐπιβαινόντων εἶχαν δεχτεῖ τὴν θεία παρηγορία. Ἴσως νά ἄρχισαν νά τρέφουν ἀπὸ ἐκείνη κιόλας τή στιγμή τή γλυκιά ἐλπίδα ὅτι θὰ ἐπιστρέψουν γρήγορα στήν πατρίδα τους, ὅπως ἄλλωστε καὶ συνέβη σὲ μεγάλο βαθμό, ὅπως μᾶς πληροφοροῦν οἱ μαρτυρίες τῶν ἀπογόνων τους.

Κατὰ τὴν πορεία τοῦ πλοίου κάποιοι ἀποβιβάστηκαν στή Θάσο καὶ τὴν Καβάλα καὶ ἄλλοι στόν Βόλο, ποὺ ἀνῆκε στό ἐλεύθερο ἑλληνικὸ κράτος τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Λέγεταί πως οἱ τελευταῖοι, αὐτοί που ἔφθασαν ἐν τέλει στόν Πειραιᾶ, πάνω στή στεναχώρια τους ξέχασαν τὴν εἰκόνα τοῦ ἁγίου στό πλοῖο. Ὁ εὐσεβὴς κυβερνήτης ὅμως τὴν πῆρε καὶ τὴν παρέδωσε σὲ ναὸ τοῦ Πειραιᾶ, ἐκπληρώνοντας τὸ χρέος του στό ἀκέραιο.

Οἱ Μαρωνίτες στήν καινούρια τους πατρίδα ἔχουν «καταφυγή, σκέπη καὶ ἀγαλλίαμα» τὴν εἰκόνα τοῦ ἁγίου τους. Ἡ τιμὴ στό πρόσωπό του συνεχίζει νά εἶναι βίωμά τους, ὄχι ὡς ἐθιμοτυπία, νοσταλγικὴ περιπλάνηση ἢ συναισθηματικὴ ἐκτόνωση, ἀλλὰ ὡς ὑπαρξιακὴ ἀνάγκη καὶ προσωπικὴ σχέση μὲ τὸν ἅγιο. Κι ἔτσι ὁ λυγμὸς τους ἔγινε σιγά-σιγὰ θέληση γιά ζωὴ καὶ ὁ θρῆνος τους λαχτάρα γιά δημιουργία.

Τὰ χρόνια κύλησαν. Οἱ καιροὶ ἄλλαξαν. Κι ἂν τότε οἱ βοριάδες μιᾶς ἐθνικῆς συμφορᾶς ἔσπρωξαν τή θαυματουργὴ εἰκόνα σὲ μία θαλασσινὴ περιπέτεια, σήμερα, 110 χρόνια μετά, οὔριοι ἄνεμοι τὴν ταξίδεψαν καὶ πάλι στά αἰγαιοπελαγίτικα νερὰ καὶ τὴν ἔφεραν ἀπαλὰ στό ὄμορφο τοῦτο ἀκρογιάλι τοῦ Θρακικοῦ Πελάγους.

Ἀγάλλονται οἱ ψυχὲς τῶν ἀπελθόντων πατέρων καὶ ἀδελφῶν μας. Εὐφραίνονται οἱ καρδιὲς ὅλων ἡμῶν που κληθήκαμε στό πνευματικὸ αὐτὸ πανήγυρι. Δοξολογικοὺς ὕμνους, εὐχαριστιακὲς προσευχὲς καὶ κρυφὲς ἱκεσίες ἀναπέμπει ὁ καθένας μυστικὰ στόν δωρεοδότη Κύριο.

Καὶ σίγουρα κατακλυζόμαστε ἀπὸ αἰσθήματα εὐγνωμοσύνης γιά τὴν μεγαλόδωρη ἀγάπη ὅσων μόχθησαν γιά τὴν εὐλογημένη αὐτὴ ἐπιστροφή.

Ἰδιαιτέρως τούτη τὴν στιγμή ὀφείλω νὰ ἐκφράσω, ἐκ μέρους ὅλων ὑμῶν, τὶς εἰλικρινεῖς εὐχαριστίες καὶ τὴν εὐγνωμοσύνη μου πρὸς τὸν κομιστή τῆς Ἱερᾶς Εἰκόνος, τὸν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Πειραιῶς κ. Σεραφείμ, ὁ ὁποῖος ἀπεδέχθη ὁλοθύμως τὴν παράκλησή μας καὶ μὲ προσωπικές του ἐνέργειες

ἀνευρέθη ἡ Ἱερά Εἰκών καὶ σήμερα εἶναι ἀνάμεσά μας. Σεβασμιώτατε Ἅγιε Πειραιῶς Σᾶς εὐχαριστοῦμε ἀπό καρδιᾶς καὶ εὐχόμαστε ὁ Ἅγιος Θεός, διὰ πρεσβειῶν τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Χαραλάμπους, νὰ σκέπη τὴν Ὑμετέρα Σεβασμιότητα καὶ νὰ Σᾶς χαρίζῃ ἔτη πολλά, εὐλογημένα, πνευματοφόρα, πρὸς ἀπρόσκοπτον συνέχισιν τῆς τετιμημένης Ἀρχιερατικῆς Διακονίας Σας.

Εἶναι ὅμως, θαρρῶ, ἀναγκαῖο να στοχαστοῦμε γιά λίγο τὰ σημεῖα καὶ τὰ σημαινόμενα, καὶ να κατανοήσουμε τὸ βαθύτερο νόημα αὐτοῦ τοῦ ἐπαναπατρισμοῦ.

Βρίσκεται ἀνάμεσά μας ὁ «Στῦλος ὁ ἀκλόνητος τῆς Ἐκκλησίας Χριστοῦ», κατὰ τὸν ὑμνογράφο, ὁ «Λύχνος ὁ ἀείφωτος τῆς οἰκουμένης» που «ἔλαμψε διὰ τοῦ μαρτυρίου» του καὶ τώρα ἔχει τὴν παρρησία νά πρεσβεύει γιά ὅλους ὅσους τὸν ἐπικαλοῦνται.

Εἶναι πρόθυμος:

Ν’ ἀκούσει τοὺς στεναγμοὺς μας.

Ν’ ἀφουγκραστεῖ τίς ἀγωνίες καὶ τὰ ἄγχη μας.

Νά στεγνώσει τὰ δάκρυά μας.

Νά σταθεῖ ἀρωγὸς στίς σημερινὲς δύσκολες συγκυρίες.

Νά περιφρουρήσει μὲ τὰ ἅγια περπατήματά του τή θρακικὴ γῆ.

Νά πληρώσει χαρᾶς τὰ πάντα, ὁ Ἅγιος Χαραλάμπης, ὥστε νά λάμπει ἀπὸ χαρὰ τὸ τῆς Ἐκκλησίας πλήρωμα.

Ἐπαναπατρίζεται, γιά νά μᾶς ἀπευθύνει κάλεσμα γιά τὸν δικὸν μας ἐπαναπατρισμό, γιατὶ εἶναι ἀλήθεια πως:

Ξενιτεύτηκαν οἱ ψυχὲς μας, μαγεμένες ἀπὸ τὰ μάταια καὶ τερπνὰ τοῦ παρόντος κόσμου.

Ξεστρατίσαμε ἀπὸ τὰ φωτεινὰ μονοπάτια τῆς πίστεως μὲ τὰ ζαλισμένα καὶ παραπαίοντα βήματά μας καὶ

Χαθήκαμε σὲ σκοτάδια ἀμφιβολίας καὶ πλάνης.

Ἔρχεται, λοιπόν, ὡς μάρτυρας τῆς Ἀναστάσεως προτείνοντάς μας ζωὴ προσευχῆς, ἀρετῆς καὶ ἁγιότητας. Μία ζωὴ ἀναστάσιμη.

Ἐπιστρέφει, τέλος, γιά νά μᾶς προσφέρει ἕνα μάθημα αὐτογνωσίας. Νά μᾶς ὑπενθυμίσει πως τὰ ἰδανικὰ τῆς πίστης καὶ τῆς πατρίδας παρέμειναν ἀξεδιάλυτα ἑνωμένα, προσδιόρισαν τὴν ἰδιοσυστασία μας καὶ καθόρισαν τὴν ταυτότητά μας.

Αὐτὴ ἡ παρακαταθήκη εἶναι ἡ ἀποκλειστικὴ προϋπόθεση γιά τὴν ἀτομικὴ καὶ

συλλογικὴ προκοπὴ μας. Ἂς τὴν διαφυλάξουμε, γιά νά μποροῦμε νά ἐλπίζουμε στήν προσωπικὴ καὶ ἐθνικὴ μας Ἀνάσταση.